

trnosti, nebrzdil, nezmírnil jízdu, nedával ani včas ani řádné znamení a zachytil následkem své nedbalé a neopatrné jízdy nejprve H-ovou, která sice v malé vzdálenosti od auta a rovněž neopatrně přecházela ulici, ale kterou by byl mohl, jak soud zjišťuje, rozhodně uchrániti před úrazem, kdyby byl jel opatrně a byl pánem rychlosti. Soud posoudil věc správně i v tom směru, že nepřiznal obžalovanému jako vyvíňující okolnost, že měl mrazem zkřehlé nohy a že, když se již pozdě odhodlal brzdit, mu noha sklouzla z brzdy a znemožnila zabrzdění, poněvadž, když mu, jak soud rovněž zjišťuje, bylo známo, že má nohy mrazem zkřehlé, měl si tím opatrněji počínati, jeti zcela pomalu, dávat včas výstražná znamení a opatřiti kola bezpečnostními řetězy. Nejsou tu tudíž skutečnosti, jež by odůvodňovaly beztrestnost z důvodu § 2 písm. f) a g) tr. zák., jak mylně má za to zmateční stížnost. Neprávem posléze vytýká zmateční stížnost, že soud uznal na kvalifikační okolnost »zvláště nebezpečných okolností« ve smyslu § 337 tr. zák. Hojná frekvence v uličce ústící bezprostředně do místa, kde ke srážce došlo, kluzká půda spojená s nebezpečím smyku, zúžená jízdní dráha v místě srážky stojící tam benzinovou pumpou, zmenšený rozhled v ní dvěma vozidly jedoucími proti směru auta obžalovaného, mezi chodci na ulici ženy jdoucí z továrny B-ovy, následkem mrazu zahalené do vlňáku a nevšímající si náležitě okolí — jsou vesměs okolnostmi, jež zvyšovaly v souzeném případě nebezpečí a stupňovaly je až do výše předpokládané v § 337 tr. zák.

Čís. 4313.

Jel-li řidič automobilu v nepřehledném úseku silnice (v prudké zatáčce) proti předpisu § 46 odst. 2 min. nař. čís. 81/1910 rychlostí 6 km za hodinu převyšující, zodpovídá (§ 335 tr. zák.) po případě i za následky (za úraz) způsobené prasknutím nebo sesmeknutím se pneumatiky.

K subjektivní skutkové podstatě přečinu podle § 335 tr. zák. se nevyhledává, by pachatel předvídal právě ten způsob neštěstí, který skutečně nastal; stačí, že mohl postřici, že jeho jednáním (opomenutím) může býti způsobeno nebo zvětšeno nebezpečí pro právní statky v § 335 tr. zák. uvedené.

(Rozh. ze dne 31. října 1931, Zm II 315/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Opavě ze dne 25. června 1930, jímž byl stěžovatel uznán vinným přečinem proti bezpečnosti života podle § 335 tr. zák.

D ů v o d y:

S hlediska důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř. namítá zmateční stížnost, že výrok rozsudku, že jednání obžalovaného, záležející v tom, že jel automobilem jím řízeným v nepřehledném úseku silnice, v silném záhybu silnice, rychlostí asi 40 km za hodinu, tedy rychlostí převyšující

daleko rychlost 6 km, kterou řidič automobilu podle § 46 odst. 2 min. nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. při jízdě po nepřehledné cestě překročiti nesmí, je v příčinné souvislosti s nehodou rozsudkem zjištěnou, spočívá na právním omylu, prý proto, že nehoda, o niž jde, nastala jen nepředvídanou náhodou, tím, že praskly na dvou kolech auta obžalovaným řízeného pneumatiky, aniž obžalovaný mohl předvídati, že se tak stane. Těmito vývody neprovádí stížnost zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. po zákonu, ana nevychází ze všech skutkových zjištění nalézacího soudu, jak by při správném provádění hmotně-právního důvodu zmatečnosti činiti měla, nýbrž činí podkladem svých úvah zřejmě jen skutková zjištění rozsudková, že nelze vyloučiti možnost, že prasknutí pneumatiky na pravém předním kole nebo sesmeknutí se pneumatiky s něho, po němž se pneumatika vytrhla z pravého zadního kola, nastalo jen náhodou, že mohlo nastati i při pomalé jízdě auta a že obžalovaný nemohl předvídati, že pneumatika praskne nebo se sesmekne s kola, pomíjejíc při tom úplně další skutková zjištění rozsudková, jimž formální vadnost nevytýká a z nichž by jí tudíž bylo při náležitém provádění hmotně-právního zmatku rovněž vycházeti, a to zjištění, že automobil obžalovaným řízený dostal následkem onoho prasknutí pneumatiky na pravém předním kole nebo sesmeknutí se pneumatiky s něho, k němuž došlo v době, kdy obžalovaný jel v nepřehledném silném záhybu silnice proti onomu předpisu rychlostí asi 40 km za hodinu, v tomto nepřehledném úseku silnice smyk, že narazil následkem tohoto náhlého smyku na roh stodoly tam těsně u silnice stojící a že tím došlo ke škodným výsledkům rozsudkem zjištěným, najmě k těžkým zraněním Karla J-a a Hanuše S-ého, jimž tito podlehli, a dále rozsudkové zjištění: »Soud má podle posudku znalce a již z přirozené povahy věci za prokázáno, že, kdyby byl obžalovaný jel rychlostí dovolenou v tomto úseku silnice (t. j. rychlostí 6 km za hodinu nepřevyšující), nebylo by došlo po prasknutí (nebo sesmeknutí se) pneumatiky ke smyku auta, nebo že by aspoň smyk nebyl býval toho stupně, že by se bylo obžalovanému nepodařilo auto vyrovnati v jízdě a tak všelikému ohrožení životů a zdraví zabrániti« (§ 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř.). Posuzuje-li se otázka příčinné spojitosti na základě všech těchto zjištění rozsudku (§ 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř.), nelze důvodně tvrditi, že nalézací soud po právní stránce pochybil, vysloviv, že je tu příčinná spojitost mezi oním jednáním obžalovaného, v němž rozsudek spatřuje nedbalost po rozumu § 335 tr. zák., a nastalým škodným výsledkem. V příčinné souvislosti s výsledkem je každá jednotlivá jeho podmínka, tak že nastalý škodný výsledek jest přičítati pachateli již, vyvolal-li i jen jedinou z několika podmínek výsledku. (Rozh. čís. 2083, 3075 a j. sb. nejv. s.): Tento předpoklad však v souzeném případě podle skutkových zjištění rozsudkových nepochybně tu jest; neboť z oněch stížností mlčením pomínutých skutkových zjištění rozsudku plyne, že podmínkou vzniku nehody bylo v souzeném případě vedle onoho — snad nahodilého — prasknutí nebo sesmeknutí se pneumatiky i kulposní jednání obžalovaného, záležející v tom, že jel automobilem jím řízeným v nepřehledném úseku silnice

proti předpisu § 46 odst. 2 min. nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák., rychlostí 6 km za hodinu daleko převyšující. Zaujal-li nalézací soud přes to, že připustil, že obžalovaný nemohl prasknutí nebo sesmeknutí se pneumatiky předvídati, stanovisko, že je tu příčinná spojitost mezi oním kulposním jednáním obžalovaného a nastalou nehodou, stalo se tak právem; neboť vyvolal-li obžalovaný, jak je rozsudkem zjištěno, svým kulposním jednáním též jednu z podmínek nastalého výsledku, je tím již příčinná spojitost mezi oním jednáním obžalovaného a nastalým výsledkem dána a nemůže na ní nic změnit skutečnost, že škodný výsledek byl přivoděn i spolupůsobící náhodou, již obžalovaný předvídati nemohl. Na příčinné souvislosti mezi oním kulposním jednáním obžalovaného a nastalým výsledkem nemůže nic změnit ani skutečnost stížností zdůrazňovaná, že ustanovení § 46 odst. 2 min. nařízení ze dne 28. dubna 1910, čís. 81 ř. zák. nařizuje zmírnění rychlosti jízdy silostroji při jízdě v prudkých zatáčkách na 6 km vzhledem k nepřehlednosti cesty, nikoli tedy snad vzhledem k možnosti prasknutí nebo sesmeknutí pneumatik při rychlé jízdě po takové cestě, ano je rozsudkem zjištěno, že v souzeném případě byla i řečená nedovolená rychlá jízda obžalovaného v nepřehledném úseku silnice jednou z podmínek vzniku nehody. Tvrdí-li dále stížnost, že by automobil obžalovaným řízený byl mrštěn k oné stodole i, kdyby silnice byla na onom místě rovná (přehledná), nedoličuje tím uplatňovaný zmatek podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. způsobem odpovídajícím zákonu, nadržíc se skutkových zjištění rozsudkových, jak by při správném provádění hmotně-právního zmatku činití měla, nýbrž vychází ze skutkového předpokladu rozsudkem nezjištěného (§ 288 odst. 2 čís. 3 tr. ř.).

Chce-li posléze stížnost další s hlediska zmatku podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. uplatňovanou námitkou, že pachatel, jenž porušil určitou normu, která byla vydána k zamezení určitých způsobů škod, je za nastalý tím škodný výsledek s hlediska § 335 tr. zák. odpovědný jen, je-li zjištěno, že nastalý škodný výsledek předvídal, vyjádřiti, že tu není subjektivní skutkové podstaty přečinu podle § 335 tr. zák., obžalovanému za vinu dávaného proto, že obžalovaný onen výsledek, který tu skutečně nastal, nepředvídal (s hlediska příčinné spojitosti je podle toho, co bylo řečeno, lhostejno, zda byl nastalý výsledek obžalovaným předvídán či nikoli), nelze jí přiznati důvodnost; neboť k subjektivní skutkové podstatě přečinu podle § 335 tr. zák. se nevyhledává, by pachatel předvídal právě ten výsledek, nebo právě ten způsob neštěstí, který skutečně nastal, nýbrž stačí po této stránce zjištění, že pachatel mohl postřící, že jeho jednáním neb opomenutím může býti způsobeno nebo zvětšeno nebezpečí pro právní statky v § 335 tr. zák. uvedené. Že tato náležitost subjektivní skutkové podstaty přečinu podle § 335 tr. zák. nebyla rozsudkem zjištěna; stížnost sama netvrdí.

Čís. 4314.

Pro pojem svěřeni ve smyslu § 132 III. tr. zák. není třeba, by povinnost dozoru tvořila obsah služební smlouvy.